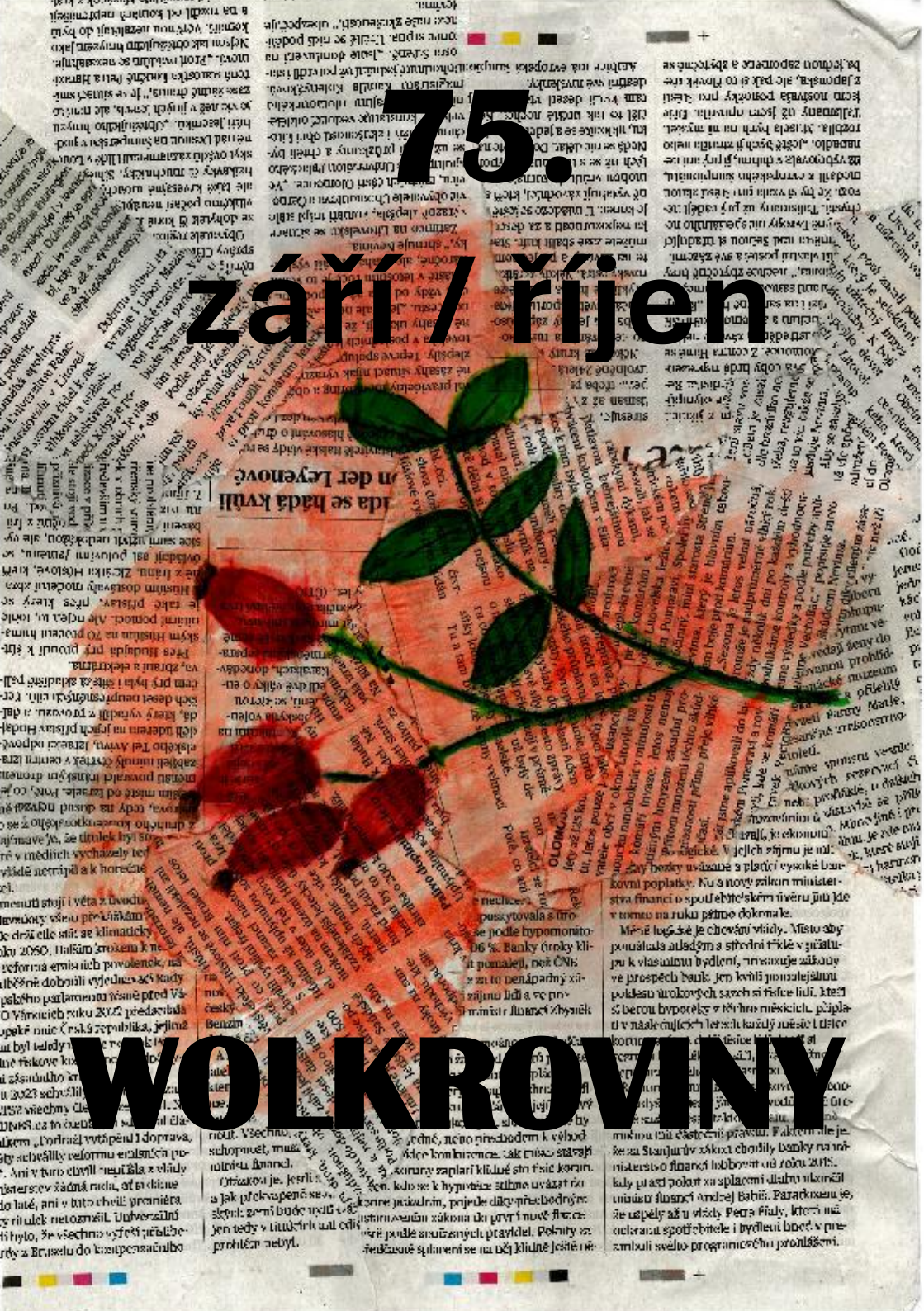

75. zář/říjen

ida se hada kviti
m der Leyenové

WOLKROVINY

Obsah

Obsah.....	3
Úvodní slovo šéfredaktora	4
Exkurze do Skotska a Švýcarska.....	5
Skotsko	5
Švýcarsko	6
Přednášková noc.....	7
Rozhovor s učitelem – H. Rašková	9
Rozhovor s absolventem	10
Co se děje ve školním klubu?.....	14
Kulturní rubrika	15
Knihy	15
Filmy	17
Historická rubrika.....	18
Johann Gutenberg a vynález knihtisku.....	18
Přírodovědná rubrika.....	23
Neutronové hvězdy	23
Příběh.....	26
Zrcadlo.....	26
Luštění	45

Úvodní slovo šéfredaktora

Milí čtenáři,

vítám vás u prvního čísla Wolkrovin v novém školním roce!

Letní prázdniny jsou již za námi a naše škola se znovu probudila do ruchu, který všichni tak dobře známe. Zvonění, shon na chodbách, nové tváře, nové začátky a i výzvy.

Jako nová šéfredaktorka bych vám chtěla mnohokrát poděkovat, že otevíráte náš časopis. Moc si přeji, aby vás Wolkroviny bavily, inspirovaly a občas i pobavily. Všichni v redakci se budeme snažit přinášet vám zajímavé rozhovory, reportáže ze školních akcí i malé kousky ze života na našem gymnáziu.

Začátky bývají někdy nejisté a jistě to pro mě bude výzva, ale věřím, že společně zvládneme všechno a že letošní rok bude plný nových nápadů, článků i nezapomenutelných momentů.

Přeji vám všem úspěšný, a hlavně pohodový školní rok.

Anna Pospíšilová,
šéfredaktorka

Exkurze do Skotska a Švýcarska

Skotsko

Začátkem školního roku se skupina studentů ze septimy A zúčastnila zahraniční exkurze do Skotska se zastávkou v Londýně.

Hlavní město Anglie bylo na programu jako první, studenti tam navštívili ty nejznámější památky, jako například Westminster Abbey, místo korunovací a pohřbů britských panovníků, Buckingham Palace, sídlo krále Karla III., a také rušná náměstí Piccadilly Circus a Leicester Square, známá pro své obrovské světelné reklamy a bohaté kulturní dění.

Poté následovala cesta na sever do Skotska, jehož hlavním městem je Edinburgh. Zde navštívili Edinburgh Castle, historický hrad tyčící se na čedičové skále Castle Rock a také Nelsonův památník, což je věž tyčící se v centru města. Další zastávky vedly do katedrály v St. Andrews, města považovaného za kolébku golfu, a Stirlingu, známého hradem a památníkem Williama Wallace, hrdiny ze skotských dějin. Studenti navštívili také monumentální ocelové sochy

Kelpies u města Falkirk. Kelpies jsou nadpřirozené bytosti vyskytující se v keltské mytologii a právě jim vzdávají sochy hold. Účastníci exkurze také absolvovali procházku po Skotské vysočině, kde se nachází i nejvyšší hora Spojeného království, Ben Nevis. Na závěr zájezdu nechyběla prohlídka Alnwick Castle, druhého největšího obývaného hradu ve Velké Británii, který je známý mimo jiné i z filmů o Harrym Potterovi.

Švýcarsko

Další exkurze následovala vzápětí, a to, když se studenti německého jazyka vydali na šestidenní zájezd do Švýcarska a navštívili také okolí Bodamského jezera.

Po noční cestě přes Německo čekal studenty první den na ostrově Mainau, který patří šlechtické rodině Bernadotte a je známý svými rozlehlými zahradami, pavilonem motýlů a tropickou vegetací. Poté následovala zastávka ve městě Kostnice, kde působil Jan Hus, a také u Rýnských vodopádů, které jsou největší v Evropě. Další den patřil Curychu a Basileji, dvěma významným švýcarským městům. Studenti navštívili také čokoládovnu Lindt, a poté se prošli centry obou měst, kde byla k vidění s typická architekturou, mosty nebo například katedrály. Ve čtvrtek následovala cesta do oblasti Emmental, proslulé výrobou stejnojmenného sýra. Exkurze zahrnovala i návštěvu místní sýrárny, kde mohli sledovat tradiční proces výroby, a poté pokračovali do městečka Langnau, kde se vyrábí typické kekсы Kambly, a hlavního města Bernu, které je známé svým historickým centrem zapsaným na

seznamu UNESCO. Předposlední den exkurze patřil výstupu lanovkou na horu Pilatus (její výška činí 2 132 m n. m.), odkud se naskytl nádherný výhled na okolní Alpy. Následovala návštěva města Luzern, jednoho z nejkrásnějších míst Švýcarska, kde se nachází známý Kapellbrücke – nejstarší dřevěný most v Evropě, a také Lví památník připomínající padlé švýcarské gardisty.

Anna Pospíšilová, O5.B

Přednášková noc

V pátek 19. 9. proběhla přednášková noc, která je jednou z naučných akcí naší školy.

Letošní rok bylo přednášek více než obvykle, avšak všechny byly v mnohém zajímavé, a i témata byla rozmanitá. Například přednáška právníka Josefa Kotásky na téma „Co je a co není dovoleno v reklamě?“ zaujala svou strukturou, obsahem i výkladem. Vystoupili i Petr Liška a Petr Zemánek – matematici a vysokoškolští pedagogové – jež pohovořili o tom „Proč nezvat matematika na oslavu narozenin?“. Jejich přednáška byla výrazně odlehčenější, často dokonce spíše stand-up comedy. Objevila se však i těžší témata jako přednáška od paní novinářky Markéty Kutilové, která mluvila o válce v Kongu. Její přednáška byla nejen zajímavá, ale i dosti emotivní a komplikovanější pro porozumění, avšak je třeba mluvit nejen o těchto

tématech, neboť je důležité vědět, co se děje kolem nás a ve světě. Mimo jiné přednášel i Daniel Pražák o tématu, jež je diskuzí mnoha studentů. ‘Revoluce školní lavice, aneb Jak mě školní lavice naučila měnit svět.’, jehož výklad zahájil celou Přednáškovou noc. Promluvila i bioložka a genetička z Akademie věd ČR Helena Fulková, jejíž přednáška byla velmi naučná a z níž – jakožto i z ostatních přednášek – si stálo za to odnést něco do života. Čtvrtou přednáškou byl výklad geologa a autora popularizačně – vědeckých knih Petra Brože. Ten se zabýval otázkou, zda dokážeme postavit město na Marsu, a jeho přednáška byla velice zajímavá a přinesla mnoho otázek k zamyšlení. Celou akci uzavřel Tadeáš Janda, psycholog, který se věnuje freudovské psychoanalýze, jež je založena na teorii Sigmunda Freuda. Pan Janda přednášel o psychoanalýze ve 21. století a o tom, co nám může nabídnout.

Akce byla velmi zajímavá a její účastníci, kterých nebylo zrovna málo, se dozvěděli mnoho nových informací a snad i získali odpovědi na všechny své otázky. Jistě se všichni již nemůžeme dočkat dalšího ročníku.

Ludmila Popelková, O5.B

Rozhovor s učitelem – H. Rašková

Mohla byste se krátce představit?

Jmenuji se Hana Rašková, studovala jsem v Olomouci a dlouhodobě učím na GJW matematiku.

Ale dříve jste matematiku neměla moc ráda, proč jste se tedy rozhodla ji učit?

Protože jsem měla velmi dobrou učitelku na střední škole a mí rodiče chtěli, abych vystudovala strojní průmyslovku, tím pádem se můj sen o medicíně rozplynul.

Jaký byl Váš oblíbený předmět na ZŠ?

Asi jako všechny děti jsem měla ráda tělocvik a výtvarku.

Chtěla jste někdy tyto předměty učit?

Tělocvik ano, mám vystudovanou brannou výchovu, takže k tomu mám blízko a výtvarku jsem tu i nějakou dobu učila.

Jak dlouho učíte?

Učím 38. rokem a celou dobu tady, na GJW.

Co Vás na učitelství baví a co naopak ne?

Opravdu ráda mám komunikaci a práci se studenty, kvůli nim se do školy vždy těším. Nebaví mě papírování, to nemám ráda všeobecně.

Máte nějaké hezké zážitky z hodin?

Ano, mám jich hodně. Například mé narozeniny, kdy mi mí studenti připravili oslavu. A celkově mám ráda, když jsou hodiny uvolněnější, když si občas popovídáme, i když mě někteří studenti občas překvapí.

Jak trávíte Váš volný čas?

Většinou svůj volný čas trávím s rodinou, na chalupě nebo v lese, kam chodím na houby, také ráda něco kutím.

A co byste vzkázala studentům GJW?

Aby si šli za svými cíli, i když se někdy zdají nedosažitelné, tak to zkusit, aby si vždy plnili své sny a viděli ve všem to hezké a dokud mohou, ať dělají věci, které je baví.

Anna Pospíšilová, O5.B

Rozhovor s absolventem

Rozhovor s bývalým studentem GJW, basketbalistou Richardem Bálintem.

Mohl byste se krátce představit?

Jmenuji se Richard Bálint, je mi 22 let. Narodil jsem se na Slovensku v Bratislavě a pak jsem se přestěhoval do Prostějova, kde jsem vyrůstal. Vystudoval jsem Gymnázium Jiřího Wolкера. Pak

jsem šel hrát do Brna na tři roky, rok ve Španělsku, pak jsem se na rok vrátil do Brna a teď jsem v Německu.

Proč zrovna studium na GJW? Čím Vás zaujalo? A nebylo těžké at' na začátku, či později kombinovat studium s tréninky?

Na gymnáziu učí moje mamka, takže už tam byla konexe s tou školou, v tu dobu bylo jedno z nejlepších gymnázií v Prostějově, takže pro mě to byla jasná volba.

Neřekl bych, že pro mě bylo nějak těžké, protože jsem byl už zvyklý spojovat školu s tréninky. Pak jak jsem jezdil do Brna, tak to bylo trošku těžší, že jsem hned po škole jezdil do Brna a pak se vracel pozdě večer, takže to nebylo nic příjemného, ale bylo to zvládnutelné. Učitelé mi taky moc pomohli, takže si myslím, že takhle jsem to zvládal úplně v pohodě.

Na co z GJW nejraději vzpomínáte?

Asi na spolužáky. Prožijete osm let s těmi samými lidmi a teď máme vlastně super partu lidí, se kterými jsme nějak v kontaktu a scházíme se. Určitě bych řekl ještě učitelé hlavně náš třídní učitel a pak nějakí kolem, kteří nás měli nejvíc, ale hlavně ti spolužáci.

Jak jste se dostal k basketbalu?

Celá moje rodina je vlastně basketbalově založená, takže nebyla úplně moc jiná možnost. Nebo jako mohl jsem si vybrat, ale celý život jsem měl basket kolem sebe, hrál

jsem ještě tenis jako malý, ale vybral jsem si basket, protože mě to bavilo víc a dávalo mi to větší smysl.

Co Vás na basketbalu baví nejvíce a kdo Vás nejvíce ovlivnil?

Ta týmovost a že hraji sám za sebe, ale potřebuji i ty ostatní lidi. Že můžu zlepšovat sebe, ale i ty ostatní. A hlavně ten kolektiv a že jsme nějaká parta po celý rok – nebo i více roků - a je to takové příjemnější, než být prostě sám.

Hodně mě ovlivnil můj tat'ka, protože on je dlouholetý profesionální trenér a určitě bych řekl i můj děda, ten taky hrál dlouhý léta basket, potom mě v tom od malička podporoval a směřoval.

Jak probíhá Váš standardní trénink?

Záleží na týmu a trenérovi. Někteří jsou raději, když jsou dva kratší, jiní zas když je jeden delší, ale většinou to začíná nějakým rozcvičením, někdy bývá posilovna před tréninkem. No a pak když jsou dva tréninky, jeden bývá zaměřen více na individuální věci bezkontaktní a potom ten odpoledne se hraje pět na pět, nebo jakože normální “zápas”, a když je jeden dlouhý trénink, tak se ze začátku probírají takové ty individuální věci a potom se postupně dostává k tomu, že se hraje pět na pět a probírají se ty akce.

Jaké jsou pro Vás přechody mezi týmy?

Tohle je zatím můj třetí tým, takže jsem toho moc nevystřídal, ale určitě ten můj první odchod z Brna do

Španělska byl takový celkem těžký. Sám jsem moc nevěděl, co od toho čekat a co bych měl dělat, abych se udržel u těch hráčů, co hrají, takže to bylo takové těžší, ale potom znova v Brně to už bylo v pohodě a teď už mám tak nějak v „merku“, co mám a nemám dělat, takže teď jenom doufám, že už to bude v pohodě.

Kdo byl zatím největším soupeřem? Ať už pro Vás nebo pro tým? Byl to výstup z komfortní zóny?

Hráč asi Aleksa Avramović, protože je to skvělý obránce a skoro k ničemu nás nepustí. A jako tým bych asi řekl, že bylo nejtěžší hrát proti Nymburku, protože ti hráli fakt skvěle, ale nebylo to, že bych proti nim hrál nerad, bylo to spíš, že jsem se těšil. A výstup z komfortní zóny? Tak jako samozřejmě, když na vás někdo zatlačí, nebo nepustí tam, kam vy chcete, je to dost nekomfortní. Svět je o tom, abyste se k tomu přizpůsobil, takže vždycky je to spíš taková výzva.

Jak jste se cítil, když jste hrál zápas před plnou tribunou?

Asi jsem měl trochu strach, nebo... Bylo to takové trochu nepříjemné, ale s postupem času je to spíš takový bonus. Je

to příjemnější hrát před hromadou lidí, ať už těch, kteří vás buď podporují, nebo těch, kteří na vás bučí. Je to pořád

příjemnější, než hrát před prázdnou halou. Ze začátku to bylo takový nic moc, ale teď bych určitě radši hrál před plnými arénami než před nikým.

Mimo basketbal, co je činnost, která Vás baví?

Tak baví mě ostatní sporty jako tenis, paddle, golf, jízda na kole, lyžování, fotbal, volejbal. Prostě většina sportů, co jde, tak mě baví plus do toho trávit čas s přítelkyní, zajít si někde do města na procházku, takže tak.

Co byste vzkázal lidem, kteří si jdou za svým snem, třeba tak jako Vy?

Ať si věří. Protože když nebudou věřit sami v sebe, tak nemůžou spoléhat, že jim bude věřit někdo jiný. A když si prostě vytyčí nějaký cíl, tak jít za ním a nehlédět na to, co si o vás myslí ostatní. A prostě si za tím jít.

Ludmila Popelková, O5.B

Co se děje ve školním klubu?

Právě čtete první letošní článek o tom, co se děje ve školním klubu. Poslední dva říjnové týdny probíhala soutěž v Dýňodlabání – jednalo se o vydlabání nejpodivnější dýně a soutěž byla určena pro nižší gymnázium. A co se bude dít v listopadu a prosinci? V listopadu se můžeme těšit na Šachový turnaj a v prosinci bude, stejně jako minulý rok, probíhat zdobení perníčků a také se v polovině měsíce uskuteční druhá úniková hra v klubu. Proto doporučuji tam

zavítat, buď na nějakou soutěž nebo jen tak, zahrát si deskovky a odpočinout!

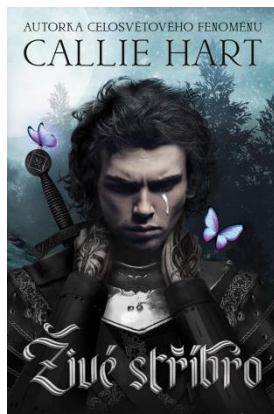
Anna Pospíšilová, O5.B

Kulturní rubrika

Knihy

Živé stříbro

Jedná se bezpochyby o neočekávanější romantasy vydání tohoto roku! Kniha, která již v létě minulého roku obletěla doslova celý svět se konečně dostala i na pulty českých knihkupectví!! A o čem vlastně příběh je? V poušti, kde má voda cenu zlata, Saeris Faneová skrývá nebezpečné tajemství. Když otevře bránu do říše ledu, setká se s pohledným, ale smrtícím fae válečníkem Kingfisherem. Spolu se zapletou do hry magie, vášně a zrady, která může změnit oba světy.

„Smrt má jméno. Jmenuje se Kingfisher.“ Je to příběh plný napětí, emocí a zakázané touhy – ideální pro všechny, kteří milují silné hrdinky, temné hrdiny a světy, z nichž se nechcete nikdy vracet

Královna – panovnice a matka

Napínavý román z období vlády mladé královny Alžběty II., která se jako nová hlava státu snaží skloubit roli panovnice i matky. Politické napětí kolem Suezské krize se stupňuje a zároveň se objevují rodinné skandály i drby o nevěře prince Philipa. Dokáže Alžběta obstát tváří v tvář tlaku veřejnosti i vlastních citů.

Poutavý příběh o síle, odvaze a ženské důstojnosti za zdmi Buckinghamského paláce.

Filmy

A big bold beautiful journey

Tento snímek je romantický, fantasy a dobrodružný v jednom! Hlavní role ztvárnili Margot Robbie a Colin Farrell a film vypráví o Sarah a Davidovi, kteří se náhodou potkají na svatbě – a místo obyčejného románu se vydají na neuvěřitelnou cestu časem i vlastními vzpomínkami. Film plný fantazie, emocí a nádherných vizuálů od režiséra Kogonady o druhých šancích a odvaze změnit svůj příběh vás jistě chytí za srdce!

Anna Pospíšilová, O5.B

(zdroje: knihydobrovsky.cz, csfd.cz)

Historická rubrika

Johann Gutenberg a vynález knihtisku

Všichni z vás určitě někdy četli knihu nebo nějaký časopis. Kdo a jak ale přišel s nápadem knihy tisknout a díky komu právě držíte v ruce kopii našeho časopisu? Pojd'te si o vynálezci knihtisku přečíst v tomto článku.

Gutenbergův život

Johann Gensfleisch zur Laden zum Gutenberg, známý jako Johann Gutenberg, se narodil kolem roku 1400 v Mohuči, která tehdy byla

součástí Svaté říše římské. Přesné datum narození není známo, ale většina historiků uvádí roky 1393–1406. Pocházel z vážené patricijské rodiny, která mu zajistila přístup ke vzdělání i humanistickému myšlení. O jeho raném životě nevíme mnoho, jen to, že v roce 1418 započal studium na univerzitě v Erfurtu a poté kvůli politickým nepokojům ve svém rodném městě odešel do Štrasburku, kde pracoval jako zlatník a brusič drahokamů. Práce s kovem a precizními nástroji se stala klíčem k jeho pozdějším vynálezům. V této době pravděpodobně začal také experimentovat s myšlenkou tisku, i když první

ověřené důkazy o jeho práci pocházejí až z 40. let 15. století.

V roce 1448 se vrátil do Mohuče, kde začal připravovat výrobu tiskařských zařízení, co ale stálo mnoho peněz. Půjčil si tedy od obchodníka Johanna Fusta, který mu poskytl dvě půjčky v celkové hodnotě 1600 zlatých guldenů. Komunikace mezi Gutenbergem a Fustem byla nejspíše od začátku nelehká a v roce 1455 mezi nimi došlo ke sporu ohledně vyúčtování nákladů na tisk Bible. Spor se dostal k soudu a Fust z něj vyšel vítězně. Gutenberg přišel o tiskárnu, její vybavení, dokonce i o část knih, ale to mu nezabránilo v založení nové dílny.

V pozdějších letech žil v Mohuči, ale v roce 1462 odešel do Frankfurtu kvůli střetu mohučského arcibiskupa Dietherta z Isenburku a Adolfa Nasavského. V roce 1465 byl přijat Nasavským k jeho dvoru. Gutenberg zemřel 3. února 1468 v Mohuči. Jeho hrob se nedochoval, protože kostel, kde byl pohřben, byl koncem 16. století zbořen.

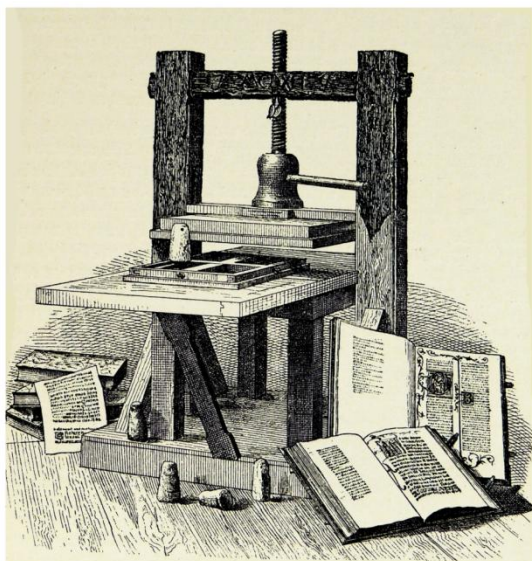
Vynález knihtisku

Před Gutenbergovým vynálezem se tisklo technikou dřevorytu – vyřezání všech písmen na dřevěnou desku a její následné otištění. Gutenberg ale přišel s nápadem skládání opakovaně použitelných kovových písmen. Písmena vyráběl z liteřiny (slitina olova, cínu a antimonu) a pomocí

speciálního ručního strojek mohl vyrábět jednotlivé znaky ve velkém množství s vysokou přesností.

Další důležitou částí byl lis upravený z vinařského zařízení, který dokázal vyvíjet rovnoměrný tlak na papír položený přes sazbu. Tisková barva byla rovněž jiná, než obvykle – místo vodových inkoustů, používaných na ručně psaných pergamenech, Gutenberg používal olejovou barvu na bázi sazí, která lépe držela na kovových literách a savém papíru.

Prvními většími tištěnými materiály byly učebnice a odpustkové listy. Největším dílem Gutenbergovy kariéry se stala latinská Bible, kterou tiskl mezi lety 1452–1455. Bylo vytištěno zhruba 180 kopií, z nichž přibližně 48 se dochovalo dodnes, některé na pergamentu, jiné na papíře. Byly použity různé druhy písma, červené iniciály byly doplňovány ručně, co z Bible činilo mistrovské dílo tiskařiny.

Vynález knihtisku byl zcela zásadním technologickým milníkem. Gutenberg nevynalezl tisk jako takový, ale jako první vytvořil funkční a praktický systém pro opakovanou a efektivní tiskovou produkci v Evropě. Jeho metoda byla mnohem rychlejší, levnější a umožňovala tisk bez namáhavé práce písařů.

Dopad vynálezu na svět

Vynález knihtisku měl obrovský dopad na evropskou i světovou civilizaci. Prvním a nejvýznamnějším důsledkem bylo rychlé šíření tiskáren. Do roku 1500 vznikly tiskárny ve více než dvou stech evropských městech. Do konce 15. století bylo vytištěno přes 20 milionů svazků, v průběhu následujícího století pak alespoň dalších 150 milionů. Během jediného století bylo vytištěno více knih, než kdy předtím bylo napsáno. To vedlo k masivnímu rozšíření gramotnosti, pokroku ve vzdělávání a rychlejšímu přístupu k novým myšlenkám a informacím.

Zásadní roli hrál tisk i v náboženské reformaci. Například v roce 1517 bylo Lutherových 95 tezí vytištěno během 17 dní a za několik dalších dní byly rozšířeny po celém Německu. Jeho překlad Bible do němčiny se stal bestsellerem své doby a byl přístupný každému, kdo uměl číst. Reformace by bez Gutenbergovy technologie nebyla možná v takové míře a rychlosti.

Tisk však nezměnil jen náboženství a vědu, ale přinesl i vznik nových profesí, např. tiskařů, knihkupců, nakladatelů a editorů. Knihy se staly obchodním artiklem, vznikla úplně nová informační ekonomika, trh a základy autorského práva. Zároveň se objevily první noviny a časopisy, které přinesly základ moderní žurnalistiky.

Dopad Gutenbergova vynálezu nelze přeceňovat, protože proměnil nejen vzdělávání a komunikaci, ale i celkový způsob myšlení. Johann Gutenberg je právem označován za „muže tisíciletí“ a „otce moderního tisku“ a jeho odkaz přetrvává dodnes. Jeho jméno nese mnoho ulic, socha, muzeum i univerzita v Mohuči a také slavný digitální projekt „Project Gutenberg“, který zpřístupňuje knihy zdarma online, co je pokračující důkaz toho, jak moc Gutenberg změnil svět.

Anna Pospíšilová, O5.B

*(zdroje obrázků: Biography, pepikhipik.com
zdroje: Wikipedie, wired.com, ceskyantikvariat.cz,
Encyclopedia Britannica, biographyonline.net, facts.net)*

Přírodovědná rubrika

Neutronové hvězdy

Prozatím jsou za nejhustší objekty hvězdného charakteru považovány černé díry. Druhou příčku v soutěži hustoty obsadily, alespoň podle dosavadních znalostí kosmu, neutronové hvězdy.

Běžné hvězdy vznikají v molekulárních mračnecích, tedy v hustějších oblastech vesmíru, kde se vyskytují převážně molekuly vodíku a helia a menší množství molekul těžších plynů. Zde dochází ke gravitační nestabilitě, kterou může způsobovat radiace, srážka více molekulárních mračen, či srážka galaxií. Poté se gravitační síla mění v tepelnou energii a hvězda asi 10 milionů let prochází gravitační kontrakcí, než se stabilizuje.

Neutronové hvězdy potřebují ke vzniku již existující hvězdu, která má hmotnost alespoň osmkrát větší než Slunce ($8 M_{\odot}$). Po výbuchu určitých typů supernovy dojde ke vzniku neutronové hvězdy komprimací protonů a elektronů pod vysokým tlakem, čímž vzniká těžké jádro tvořené převážně neutrony. Tento proces se nazývá neutronizace.

Jejich teplota se pohybuje okolo až milionu stupňů celsia (což je oproti běžným 6000 stupňům u hvězd podobných slunci nepředstavitelná teplota), a tato teplota způsobuje vyzařování krátkého ultrafialového a rentgenového záření.

Od typických hvězd se ty neutronové také liší hustotou. Obvykle váží kolem $1,4$ až $2 M_{\odot}$, i když jsou podstatně menší; v průměru obvykle dosahují 10 až 20 kilometrů. Pro porovnání, Slunce má v průměru skoro $1\,400\,000$ km.

Za současně dostupných informací je předpokládáno, že pod několik mikrometrů tlustou „atmosférou“ se nachází kůra složená z atomových jader (pravděpodobně jádra

atomů vodíku, helia nebo železa) a proudících elektronů. Kvůli enormnímu gravitačnímu poli se povrchové nerovnosti pohybují v řádu milimetrů a hvězdy, které dosahují teploty vyšší než 10^6 K, by dokonce měly mít povrch kapalný. Pod touto vrstvou přibývá těžších atomů a neutronů a odhaduje se, že jádro neutronových hvězd by mohlo obsahovat kvarky, gluony nebo jiné exotické hmoty.

Kvůli jejich malému povrchu září velmi slabě, a proto je ve vesmíru málo snadno pozorovatelných samostatných neutronových hvězd. Častěji jsou proto pozorovány jako neutronové dvojhvězdy, které obíhají kolem společného těžiště.

Samostatně se vyskytují v různých podobách. Pulsary vyzařují elektromagnetické záření, které mění svoji intenzitu nejpravděpodobněji v závislosti na rotaci hvězdy

(zatím tato teorie nebyla potvrzena). Jejich radiace může být poháněna gravitační energií z přirůstající hmoty nebo ztrátou rotační energie.

Taky se méně často stává, že je poháněna rozkladem magnetického pole – těmto hvězdám se říká magnetary, díky jejich extrémně silným magnetickým polím. Ta bývají často doplňována hvězdotřesením – silnými emisemi rentgenového a gama záření, které vznikají v důsledku vysokého tlaku v těžkých vnějších vrstvách magnetaru. Jejich ohromná energie vydávaná při explozích způsobuje průběžné zpomalování rotace a oslabení magnetického pole. Asi po 10000 letech hvězdotřesení utichá a potom ještě dalších 10000 let vydává rentgenové paprsky, než utichne úplně.

Neutronové hvězdy obvykle nezanikají, ale chladnou, dokud neprodukují významnou radiaci; mohou však zaniknout zhroucením do černé díry.

Julie Kolářová, O8.B

(zdroje: Wikipedie,

zdroje obrázků: astro.cz)

Příběh

Zrcadlo

Pohled Lumina:

Představ si jednoho dne se probudit. Sejít po schodech rodinného domku, kde žiješ sám, povzdechnout si nad tím, že tě ani vlastní rodiče nemají rádi a jít do koupelny. Ne aby ses umyl nebo probral, ale aby ses podíval do zrcadla.

Možná si myslíš, že tě nikdo milovat nemůže, nebo si myslíš, že jsi zbytečný. Ty se ale na sebe stejně podíváš. Na toho fešáka, který je tam pro tebe každický den, každou minutu.

Jo. Přesně tohle je moje práce. Ukázat ti, že nejsi sám. Pomocť ti oholit se. Pomocť ti nacvičit si řeč pro ženu tvých snů, i když oba víme, že s tím, jak jsi stydlivý ji nenajdeš.

Máš jen mě a ani o tom nevíš.

Je krásné být tím tichým pozorovatelem tvého života, víš? Jen tak si sedět v zrcadle a čekat až přijdeš.

Dnes však... Nechce se mi ukázat ti tvůj odraz. A navíc vypadáš, jako kdyby ses popral v hospodě, přitom sis jen šel vyprat.

Pohled Tenebra:

Sotva otevřu oči, chce se mi chcát. Jen otevřu dveře, zakopnu o práh a rozbiju si hubu. PER-FEKT-NÍ!! Dnešek začíná fakt úžasně. Fotr mě vydědil, aby po smrti matky mohl shrábnout všechno. Nechal mi jenom tudle starou boudu a zrcadlo...

Alespoň na to je spoleh.

Holky mě nechtěj, rodina se na mě vykašlala. Zabíjet se proto nebudu a je taky ne. Aspoň mám práci se slušným platem.

Konečně bych mohl vyprat... Sehnu se abych zavřel dvířka, ale pod nohou mi proběhne kocour, jemuž šlápnu na ocas. Zařve a já se leknu tak, že se zvednu, ale hlavu nechám v bubnu pračky. Na pár vteřin je tma. Kocour zatím někam uteče. A dobře udělal, nebo bych ho nakopnul! Když se všechno vrátí do normálu, dřepnu si a chci si promnout hlavu, cítím však jak mě brní prsty i dlaně. Když to asi po 15 vteřinách přestane, promnu si hlavu. „Kurva...” zavrčím a postavím se. Bolí to jak čert, ale neteče mi krev.

Nevěnuju tomu moc pozornosti a zapnu pračku. Jdu se do koupelny opláchnout. Něco je tam jinak, ale nevím co. Ignoruju to a jdu do kuchyně. Dám si čaj.

Pohled Lumina:

Ani se nepodíval. Možná je to dobře. Stejně by neviděl nic, jen mlhu.

Znám tě už dlouho. Stěžuješ si mi na život. Na svět.

Když tak v té temnotě rozmýšlím, nemáš náhodou depky?

Na druhou stranu já zrcadlo. Ne. Otisk v něm... Nejsem doktor a ani někdo, kdo by tě mohl soudit. Určovat ti diagnózu.

Ale víš co? Mám toho dost. Nechci nic, hlavně nechci fungovat. Cítím něco nového... Emoce. Vztek! Nenávist. Frustraci. Jako kdybych se začínal zhmotňovat...

Pohled Tenebra:

Závidím dětem. Těm malým, bezstarostným tvorům, kteří ještě nechápou a nerozumí. Jen si hrají a jejich největší starostí je, že už nesvítí slunce a rodiče jim zakážou hrát si a ti chudáčci musí jít spát.

Pak jsou tady starší děti. Ty si uvědomují, že jsou dětmi, ale očekává se od nich, že se budou chovat jako mladí dospělí. Možná i víc.

Nebo alespoň u mě to tak bylo. Když jsem vyrůstal, měl jsem neustále pocit, že pokud naše naštvu, vyhodí mě a budou ode mě očekávat, že si zařídím barák, začnu

vydělávat a všechno. Pak jsem se jednou ocitnul v kolektivu lidí, kteří mi řekli... nepřímo naznačili, že se tak chovat nemusím.

Nikdo se mě ale nikdy nezeptal přímo co se děje. Pak se začala objevovat nechuť k životu a přecitlivělost. Jediné, co mě opravdu nějak uklidňuje je to, že mám zrcadlo, se kterým si můžu klidně povídat a fakt, že jsou lidé, kteří mají větší problémy než já. Koho zajímají moje problémy?

Večer, když si jdu vyčistit zuby, přijdu na to, co bylo na koupelně tak zvláštní. Zrcadlo. To zrcadlo je zamlžené. Klidně dokončím svoji večerní rutinu a umyju ho. Stále působí zamlženě.

Pohled Lumina:

Jestli něco opravdu nechci, tak je to pracovat. Nejsem kvalifikovaný na to, abych ti dělal psychologa. A od té doby, co jsi sám, už mě ani nebaví fungovat. Prostě nechci! Jsem jenom otisk toho, co se přede mnou děje, ale já už to nechci vidět! Nechci!

Náhle cítím jeho vztek...

Pak se všechno zhoupne a zatočí. Něco mě přitiskne ke sklu zrcadla a vidím, jak se řítím k zemi. Pak se ozve rána a tříštění skla. Pak je ticho.

Hrobové ticho.

Musel jsi mi rozbít vše, co jsi měl? Můj dům?!

NESNÁŠÍM TĚ!

Pohled Tenebra:

Já už to fakt nedávám! Ne. NE! Už ani to zrcadlo nefunguje! Nebudu tady! Nebudu! Ne-

Začne se mi špatně dýchat. A není to tím, že se pomalu dusím slzami a vzlyky. Vše kolem mě se zatočí. Upadnu do bezvědomí.

Svět se rozjasní až na balkoně.

Dřepím tam, opřen zadkem o stěnu, hlava v dlaních, lokty mezi koleny. Nemám tušení, co se stalo. Jen pořád brečím. I když nechci. Toužím po domově. Chci domů.

Sesunu se na kolena a v slzách zařvu do noci: „DOMŮ!!!! Já chci domů...”

Ve chvíli, kdy venku začnu mrznout, otřu si slzy a vysmrkám se. Jdu dovnitř. Nikdy jsem se necítil tak strašně zoufale.

Všimnu si malého střípku na mém rukávu. Nemám tušení odkud je. Jak se tam dostal, nebo co se stalo před tím, než jsem se probral na balkoně. Jen ho smetu a zahrabu se do postele.

Pohled Lumina:

Probudím se nad ránem v hromádce střepů. Nejsem poškrábaný, ale cítím se jinak. Uvědomím si, že mě bolí hlava a celé tělo. To se nikdy nestalo...

Zvednu se a pohnu se. Spadnu zpět do té hromádky střepů. Nikdy jsem neudělal jediný krok, protože jsem žil v zrcadle. Nemusel jsem chodit. Nebylo kam. Chci to ale umět. Teď když už nejsem jen otisk, ale zhmotněný tvor, chci a budu umět chodit. Zkousím to a snažím se. Mám radost z každého malého pokroku.

Stát se naučím velmi brzo. A chození? To je jen detail. Dostanu se ven. „Tady je to ale hezké!” Vydechnu s dětskou euforií a posadím se na chodník. Vidím z dirky vylézat žížalu. Něžně ji uchopím do svých maličkatých prstíků a snažím se ji nacpat zpět.

„No tak... Jdi už! Šup.”

Je odpoledne a praží na mě sluníčko. Mně to ale nevádí. Můj úkol je jasný: Vrátit tu žížalu domů.

Je mi dokonce jedno, že začalo pršet. Čas ani počasí pro mě prostě neexistuje.

Pohled Tenebra:

Vzbudil mě hluk a chrastění střepů z koupelny. Nemám z toho špatný pocit. Dokonce je mi to jedno. Jestli je to zloděj, ať mě vykrade. Proč ne, když mu to udělá radost? Stejně všichni umřeme a bude mu to k ničemu.

Chci se otočit na posteli, ale ležím na kraji a otočím se do vzduchu. Gravitace udělá svoje a já ležím zamotaný v dece na koberci. Jen chci začít klít, spadne mi na hlavu polštář. Místo nadávek ze mě vyjde smích. Možná zoufalý, ale smích.

Zavrtím hlavou a zvednu se. Polštář i deku nechám na zemi. Přejdu k oknu, které jsem měl otevřené celou noc a vdechnu studený, ale svěží, raní vzduch.

Sejdu dolů a jdu se podívat do koupelny, odkud se ozýval ten šramot.

Nic tam nechybí, jen je tam mnou rozbité zrcadlo a stopa z jemných střepů. Vede ven. Nemám co dělat, tak se podívám, kam ta stopa vede. I když pochybuju, že bych něco, nebo dokonce někoho našel.

Prší tam. Ne moc, ale přece. Vykouknu za roh a zahlédnu malého chlapce, který si hraje se žížalou. Hraje si s ní velmi něžně. Až mě to překvapuje. Jak dlouho tam asi sedí? Kdo to je? Proč je mi tak povědomý?

„Hele, tady venku nastydneš. Pojď dovnitř.” Něžnost mého vlastního hlasu mě překvapí. Chlapec se na mě otočí

a s vážným výrazem pronese: „Ale ta žížala musí do domečku!”

Pohled Lumina:

Sedím na chodníku, kapky deště mě hladí po kůži a já stále chci dostat tu žížalu do domečku! Najednou se za mnou ozve vlídný hlas, který však vyzařuje autoritu. „Hele, tady venku nastydneš. Pojď dovnitř.”

Aniž bych pustil tu žížalu, otočím se za tím hlasem. „Ale ta žížala musí do domečku!”

Oči toho muže změkčí něco jako pochopení. Na chvilku odejde a pak se vrátí s bundou. Klekne si ke mně a zabalí mě do onoho teplého kusu nepromokavé látky. „Děkuji.” řeknu. Ten muž se jenom usměje.

„Chlapče, ta žížala je doma taky tady na zahradě. Můžeš ji položit. Ona si cestu tam dolů najde. Neboj se.” Podívám se mu do očí a pak na žížalu. Opatrně ji položím do trávy. „Pá-pá.” rozloučím se s ní a chci se postavit. Ten muž mě však zvedne a s milým úsměvem odnese dovnitř.

Pohled Tenebra:

Cítím, že chlapce znám. Nevím ale odkud. Zároveň cítím, že ten klučina ví víc než já. Což mi přijde nemožné. Na stranu druhou... Proč ne.

Položím chlapce na gauč a osuším mu hlavu ručníkem. Teprve teď vyniknou jeho světle kaštanové, hrubé vlasy. Nabídnou mu čisté, suché oblečení a pak mu dám trochu soukromí.

Gauč začne vrzat, jako by si na něj někdo stoupnul. Pak se ozve žuchnutí a smích. Příjemný dětský smích. Hřeje mě v uších a probouzí část v mé mysli, na niž jsem přes ta léta úplně zapomněl.

Jdu se podívat, jak se mu daří a zda nepotřebuje nějakou pomoc. Jeho oči září radostí a dětskou neviností. V jejich hloubi je však něco temnějšího. Něco, co by tam nemělo být. Je to tam vtisknuto. Není to zlé, jen ne dětské.

A pak mi to dojde. Všechno mi dojde.

Jednou jsem někde četl o zrcadlech. Že se do nich vtiskává vše, co se před nimi odehrává. A myslím si, že ten chlapec jsem já. A moje dětství. Moje rodina.

V téhle chatě jsem zažíval ty nejhezčí okamžiky svého raného věku. Často jsem si před tím zrcadlem hrál s rodiči. Smál se a všechno bylo hezké. Zalité sluníčkem a jednorožci - odtud má ten chlapec svoji hravost, radost a svůj smích.

A to něco temnějšího? To bude moje deprese. No... depky.

V posledních letech jsem si hodně stěžoval na život, vyhrožoval si sebevraždou a kdo ví co ještě.

Ten obličej... Ne, to není možné. Lumino? Ale to byl jen můj... Ne. Nemůže to být. „Lumino?” zkusím zavolat na chlapce. Můj hlas se chvěje. Cítím se nesvůj, ale nemám pro to důvod.

Jako dítě jsem taky měl imaginárního kamaráda. Představoval jsem si ho přesně jako vypadá ten chlapec přede mnou na gauči. Říkal jsem mu Lumino a po čase, jak jsem stárnul, zapomněl jsem na něj. A teď? Sedí tu. V mé kuchyni. Promočený deštěm, ale stále s úsměvem na tváři...

Pohled Lumina:

Ten milý pán váhavým hlasem promluvil: „Lumino?”

Nikdy jsem to slovo neslyšel, při tom mi přijde tak povědomé. Podívám se na toho muže. Doopravdy a pořádně. Poznám v něm toho pořád nabručeného Tenebra. „Ano?” Odpovím. Po tomhle jsem dlouho toužil. Odpovědět mu. Pomocť mu, a tak strašně mu říct, jak mě šťve jeho neustálé stěžování mi si. JAK HO NESNÁŠÍM!

Něco v jeho očích mě však zastaví a nutí mě poslouchat, co chce.

„Já...” začne. Je vidět, jak přemýšlí, co řekne. Pak začne znovu: „Jak je možné, že jsi tady? Vždycky jsi byl

jen moje fantazie. Jsi vůbec TADY? Nebo mám halucinace z toho, jak jsem se praštil do hlavy?”

Jeho otázka mě zarazí. Možná ten pocit, co jsem cítil, nebylo zhmotňování se, ale jeho mozek, jak si mě po letech představoval. To je tak sám?

„Nevím. Já... Já nevím, proč jsem tady. Byl jsem v zrcadle a pak... se rozbilo. A teď jsem tady.”

Začínám si uvědomovat, že ani nevím, jestli jsem opravdu reálný. Byl jsem přece jen otisk. A otisk se prostě jen tak nemůže zhmotnit. A... Já jsem JEHO otisk... Já jsem jeho halucinace... ANO! Můžu mu konečně vrátit vše, co mi kdy udělal, kdy tu nebyl...

Pohled Tenebra:

Nerozumím ničemu. Vůbec ničemu! Všechno jde do hajzlu a já jsem středem toho všeho dění. Přitom jsem sám.

Šílím. To je jediné možné vysvětlení. Jsem blázen. Nic z tohohle není reálné! „PROČ?! CO JSEM KOMU UDĚLAL?!” zařvu zničehonic.

Jdu se napít. Musím se jít napít!

Klepe se mi ruka. Necítím se bezpečně a mám strach, ale proč? Je to jenom chlapec... Otisk. Neměl by tam být! Ohlédnu se na chlapce. Působí nelidsky.

Jen najít chvíličku a zmizet odtud. Nechat ho tady a odejít...

Sotva přenesu sklenici s vodou ke rtům, díky mému třesu mi vyklouzne a rozbije se. Jako by toho nebylo málo, jasně, že se říznu. Chci nadávat, křičet! Zároveň беру ohled na toho chlapce... Nikdy jsem neměl rád, když byl někdo vulgární v blízkosti dětí, i když ty děti jsou otisky zrcadel... A i když mě děsí...

„Lumino? Jdu se projít. Nic nerozbij. Prosím...”

Vyběhnu ven a zamknu jak dům, tak branku. Zkontroluju všechny vchody a okna.

Už se tam nikdy nevrátím. NIKDY! A půjdu do města. A nahlásím to. I když budu za blázna... Aspoň budu živěn státem.

Běžím, jak nejrychleji moje nohy dokážou. Běžím hluboko do lesa, směrem k městu. Noha se mi zamotá do trní a spadnu. Pád je slabé slovo.

Příroda se mě pokusí zabít pádem na pařez, ale spadnu těsně vedle. Tak těsně, že si sedru polovinu ksichtu. „Do psí...!” Bolest mi probírá lebkou. Cítím krev v puse a v oku mám snad třisku nebo prach. Bolí to. Strašně moc. Dokonce jsem si snad udělal něco s kolenem. Ale strach s novou dávkou adrenalinu je silnější.

Někde za mnou se ozve ten dětský smích jako v kuchyni. Teď už nehřeje. Mrazí.

Toho kluka jsem zamknul v baráku! Jak se sem dostal?!

Smích se rozléhá všude kolem. Zvoní mi v uších. „Tenebro! Tatínku! Mně se neschováš! Už ne. Kdepak jsi?” zní ten hlásek. Mám strach.

Strach z imaginárního kamaráda, kterého jsem si jako dítě vytvořil. Vždycky byl hodný, ale... To zrcadlo... Lumino už není chlapec, kterého jsem si vymyslel. Je to otisk. Otisk z toho proklatého zrcadla.

Ale to by se rozplynul a nehonil mě...

Běžím dál lesem, srdce mi buší jak kladivo. Za sebou slyším ten proklatý dětský hlas: „Ráááaz! Dvááá! Třííí...” Počítá. Hraje si na pikanou.

Tu jsme naposledy hráli, když jsem byl kluk. Bavila mě, ale teď?

„To není možný!” Řvu a klopýtám přes kořeny. „Zamknul jsem ho. ZAMKNUL!”

„...sedm! Osm! Devět! DESÉÉÉÉT! No tak! Tatínku! Neschovávej se! Jen si jdeme hrát!”

Zamrznu. Odkud jde ten hlas?! Nohy se mi třesou. Musím běžet!

„Mám tě!” zní smích někde vlevo. Trhnu hlavou. Mezi stromy nic...

„Ne! Ne, ne. NE!“ Pokračuju v běhu. Všechno se mi splétá dohromady: „Není reálný... Žízala potřebovala domů... Mamka říkala že imaginární přátelé jsou normální! Není reálný! Nesmí!“ Ten smích mě pronásleduje.

Vzduchem se nese jako ozvěna, zároveň však jako by byl všude najednou. „Tatííí! Počkej na mě! Proč mi utíkáš?!”

Musím se napít, jinak se zhrouťm. Zastavím se u malé tůňky. Kleknu si k vodě. Okolí se setmí, zaposlouchám se do rytmu svého dechu. Sehnu se k vodě a zahledím se na svůj odraz. Sotva se chystám napít se, v hladině se zjeví Lumino.

Ten kluk... A jeho smích... Má ostřejší zuby, jako ze skla, a ten pohled? Není dětský. Je prokletý. Jako by to byla šelma posednutá ďáblem. „Tady jsi!” Výskne Lumino. Jeho hlas zní jinak. Ostřeji. Chladněji. Jeho ostré zuby mě zase vyvedou z rovnováhy. Nejsou to zuby. Jsou to střepy. Střepy z toho zrcadla.

Trhnu sebou, odtáhnou se od hladiny. On nemizí. Znovu zamrznou a pak vši silou praštím do vody. Hladina se roztřeše a obraz zmizí. I ten smích ustane. Kolem je ticho.

"To není... to je jen... jsem blázen. JSEM BLÁZEN!" Kóktám a sesunu se vedle tůňky. Těžce oddychuju a vychutnávám si to ticho. Je to jako dar z nebes.

Po chvílce se chci ujistit, že jsem opravdu sám. Stoupnu a otočím se. Za mnou nikdo není. Jen stromy a stíny. Vydechnu úlevou. Znovu se vydám k městu. Chci to nahlásit. Ale komu? Policii? Co jim řeknu? Co lékaři? Ti mi dají prášky.

Tělem mi projde mráz. Stmívá se. Měl bych si pohnout.

„Tenebro... Tati...” šeptne za mnou tichounký hlásek. Ignoruji ho. „Není to reálné. Není to pravda. Není.” Opakuju si dokola jako nějakou mantru, která mě má spasit.

„Tady!” ozve se hlásek znovu. Otočím se dokola jako cvok. Nikde nikdo. „PRO VŠECHNO, CO JE SVATÉ, DEJ MI UŽ POKOJ!” zařvu, jak nejhlasitěji dokážu. Nad lesem se začne tvořit tenká vrstva mlhy. Teplota chladne.

„Prosím...” Zakňučím zoufale. Všechny síly mě opouští.

Slzy mi kanou po tvářích a už ví, že nemůžu. Nemám kam dál...

Sesunu se pod strom a schovám si hlavu do dlaní. „Prosím tě! Dej mi pokoj! Nech mě být!”

A opravdu. Je ticho.

Chce se mi spát. Vůně lesa mě kolébá, adrenalin opadává, oči se klíží. Okolní chlad mě hřeje jako deka z dětství a klid se vkrádá do mé mysli.

„Tatínku?“

Znovu ten hlásek. ne. Ne. Ne! NE! Už ne!
Kolena si strachem přitáhnou k bradě. „DEJ MI POKOJ!“
Prosím v slzách.

I pláč mě vysílí. Chlad, který mě před chvílí objímal
jako vzpomínka na bezpečí, teď působí spíš jako bych
zamrzal do ledovce. Už necítím kotníky a skoro ani nohy
po kolena. Necítím paže.

Chci spát. Toužím po odpočinku, sotva zavřu oči,
vidím Lumina. Nehoní mě. On... Bojí se. Jde ke mně. Chci
se odtáhnout, ale přimrzám ke stromu. Obejme mě.

Objímá mě, ale jeho dotek je ledový. Vysává mi
poslední teplo a životní energii. Jeho oči jsou stále tak
zvířecí. A zuby tak ostré.

Umírám. Nejde to zastavit. NEJDE! Snažím se
Lumina odstrčit, ale čím víc se snažím, tím víc přimrzám k
zemi a ke stromu. Stávám se jeho součástí.

Pak se vše ponoří do tmy. Ještě chvíli slyším vítr hrát
na okolní stromy a pak...

Středa 23.9., 7:17

Ráno jako každé jiné. Lesník František Krejčí se vláčí lesní pěšinou, unavený po křtinách své dcery. Celou noc nezamhouřil oko a teď se mu těžko zvedají nohy.

Jako vždy má s sebou svého briarda Bruna. A jako vždy i teď běží o kus napřed. Huňatá hnědá srst mu hraje všemi odstíny – od teplé hnědé přes blond až po zablácenou hlínu u tlapek a černé odstíny u čumáku a na uších.

Bruno si najde klacek a lehne si, aby ho rozkousal, jak má ve zvyku. František se pousměje, ale pak pes náhle ztuhne. Zvedne hlavu. Vrchí.

„Copak, chlapče?“

Bruno se zježí, vrčí na skupinu břízek nedaleko stezky. František se podívá tím směrem, ale nevidí nic kromě stromu a stínů. Pes nepolevuje. Vrchí, pak kňučí, pak zase vrčí – jako by něco - nebo někoho - sledoval.

A pak to cítí i František. Ledový vánek, který nemá co dělat v teplém zářijovém ránu. Bruno couvá, odmítá jít dál. Má strach.

Pod největší břízou leží muž.

František k němu pomalu přejde, srdce se mu buší jako nikdy dřív. Muž je bledý jako stěna, rty modré, oči otevřené, vyděšeně zírající někam do korun stromů. Vypadá, jako by umrzl – ale jak, když v noci nebylo mihn jak 12 stupňů?

Na krku má podivné modřiny, jako od škrcení. Oko zalité krví. Sedřený obličej a poškrábané končetiny, jako by utíkal trnám a někde cestou upadnul.

A pak si František všimne něčeho, co mu zvedne chlupy na krku.

Ve vlhké hlíně kolem mrtvoly jsou jen dva druhy stop. Těžké boty mrtvého muže, které vedou z různých směrů – jako by tu běhal dokola. A Františkovy vlastní čerstvé otisky.

Nic víc. Žádné stopy někoho, kdo by ho mohl zabít.

Žádné stopy něčeho, co by ho mohlo tak vyděsit.

Bruno znovu zakňučí a přitiskne se k Františkovým nohám. Les kolem nich je náhle příliš tichý. I ptáci mlčí.

František najednou cítí pot, i když vzduch je chladný. Couvne o krok, Bruno mu tlačí čumák do lýtky, neklidný, napjatý jak struna. Zoufale zakňučí. Nechce tady být a nechce tady nechat svého pána.

František vytáhne telefon, aby zavolal policii, ale nemůže najít signál. Zamračí se, podívá se zpět k tělu – na zlomek vteřiny se mu zdá, že se mrtvý pohnul. Mrkne – nic. Všechno je na svém místě. Tělo bez života. Rosa v trávě. Vše, jak bylo.

Přesto má František neodbytný pocit, že je pozorován. Že tam někdo je. Bruno tiše zakňučí, aby se připomněl, a stáhne ocas mezi nohy.

František se ohlédne zpět směrem, odkud přišel, k té vyšlapané pěšině mezi stromy. Couvne... a pak znovu.

Neohlíží se. Prostě jde.

Rychleji, než by chtěl přiznat. Bruno se drží těsně u něj šťastný, že odchází. Ve chvíli, kdy se cesta za nimi začne pomalu ztrácet v ranní mlze, František má pocit, že z koruny bříz zaslechne tichý, ale v tom tichu neskutečně pronikavý řev. Projev strachu a bolesti.

On, ani Bruno už na nic nečekají. Utíkají, co jim nohy stačí.

Ludmila Popelková, O5.B

Luštění

s l a m a y l g n n a l k e o n
g c e t s e a o o i g a u e e p
c v o p a p s x é e r e n a o a
v o b a r e č u k e r i a l é e
e t p l n a m o č l t r p i e n
g s o a r b a s k e t b a l e c
d e g e n e r a c e b n a a t g
o o i i d e e m i i x k n a r a
p p t é f r a g u f i r t n e c
a m m ř t a o é i p o o l o p č
m r k d ý l o a i l l r c i x r
i m i l o k r l l l o f g n e u
n i e i a e i l k a b t r t s p
p l x o k f e v o y m r i e o i
r a s e a c e t l n k y n n i a
l l i a u p l i m u č m o o a b

(?) axiologie
(?) basketbal
(?) caesar
(?) centrifuga
(?) degenerace
(?) dopamin
(?) expert
(?) filipika
(?) gilotina
(?) kučera
(?) lepra
(?) médea
(?) oganeson
(?) vikýř
(?) yamal
(?) čumil

ŠÉFREDAKTORKA

Anna Pospíšilová

REDAKTOŘI

Julie Kolářová

Aneta Maráková

Ludmila Popelková

EDITOŘI

Matyáš Pořízka

Robin Šubert

OBÁLKA

Julie Zimová

Hana Kacafírková

Baví tě psát? Chtěl/a by sis vyzkoušet práci

novináře? Redakce školního časopisu

Wolkroviny neustále přijímá nové členy. Přidej

se do našeho týmu a začni psát hned teď!